

Roman

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 01 Ocak 2018

Farklı olmasını dilerdim aslında içimde saklı olanın gerçek olmasını. İyi de bu mümkün müydü? Hem kozamda yaşayacaktım hem de ülkenin en muteber romancısı olacaktım.

Aklımı peynir ekmekle yediğim belli olmasa da ben saatlerce peynir ekmek yiyordum romanımı satır satır işlerken. Derinliğinde sessizliğin aslında iç sesimin gürültüsüne alışık yine de kimselerin duymadığı gelin görün ki; iç sesimi satır satır yansıtıyordum şaibeli romanıma.

Sözüm ona genç ve güzel bir kadının içinde kaldığı o aşk üçgeninde gizemli bir rota izleyecekti aşk. Olması gerekeni değil olmasını istediğim için ya da romanın kahramanı öyle istediği için.

Ortada bir kahraman da mı yoktu da ben kendi yalanlarıma okuyucuyu inandıracaktım?

Kırk kez söylemesem bile kırk bin kez söylemeye razıydım ve öyle de yapıyordum.

Çalıştığım iş yerinden iki ay ücretsiz izin almıştım ve onlara söylemediğim yalan kalmamıştı. Allah'tan köşede üç kuruş birikmişim vardı da yokluk çekmiyordum-desem de inanmayın.

Hayatım boyunca kredi kartı kullanmamıştım da işin aslı fazla lüks meraklısı bir insan değildim.

Alabildiğim kadar kuru yemiş, biraz şekerleme ve bol miktarda kafein yine de iyi idare ediyordum ve tamı tamına iki ayım vardı üstelik günde on beş saat çalışmayı da şart koşmuştum kendime.

Arada yan komşum uğruyordu. İyi bir kadındı. Kocasını geçen yıl ebediyete uğurlamış ve kaza eseri de kurtulmuştu hani. Ne saçma değil mi? Kaza eseri... ne de olsa akli yitik adam doğal gazı açmıştı kadın uyurken ve son anda kurtulmuştu talihsiz kadın. İyi de adam nasıl mı ölmüştü?

Bunu ona sorduğumda acı bir kahkaha attı ne de olsa kadın raporlu antidepresan ilaçlarını sakladığı yeri kocasına söylemişti laf arasında ve otopsi sonucunda adamın intihar ettiği ortaya çıkmıştı işin kötüsü kadından ne istemişti?

Bu yüzden âşık olduğu o adamın ardından tek damla gözyaşı akıtmadı bizimki ve o gittiğinden beri tüm ilaçları da çöpe atmıştı.

Bana her akşam uğramayı adet edinmişti dul komşum ne de olsa yeni bir hayata adım atmış ve benden de fazlasıyla umutluydu.

"Adını ne koyacaksın?"derdi de arkasını getirmezdi.

"Dur bakalım, Hale. Önce bir roman bitsin."

Okumaya meraklıydı bizimki ve sabırsızca yazdıklarımı okumak istiyordu. Ölürdüm de tek satırını göstermezdim. Nazara çok inanırım hani.

Yayınevi bana son on gün daha süre tanımişti. Demek ki dolu dolu bir ayım kalmıştı önümde. Ve ben çılgınlar gibi yazıyordum.

Annem memlekete çağırıyordu beni ve yazdığım romandan haberi yoktu kadının. Akla zarar doğrusu ne de olsa ben onun halim selim, akli başında biricik kızıydım. Bir de demez mi?

"Bana acil on bin lira lazım. Maaşını alınca göndermen mümkün mü?"

Hemen bir yalan kıvırmıştım.

"Eve tadilat yaptırıyorum anne. Belki iki ay sonra."

Artık iki ay sonra ne olacaksa?

“Sahi” dedi Hale.

“Adı ne?”

“Dedim ya: adını henüz koymadım.”

“Hayır, hayır, kadının âşık olduğu adamın adını soruyorum.”

Başımdan savmanın zamanı gelmişti Hale'yi:

“Bana mantı açar mısın yarın?”

“Ne diyorsun sen? Ne yarını. Bekle iki saate hazır olur.”

Kendimi suçlu hissediyordum. Ne de olsa kadını kullanıyordum. Olsun. Hepsi topu iki ay. Sonra kurtulacaktı benden. Hem romanımın epey iş yapacağına emindim de bu yüzden yayınevinden yüklü bir çek talep etmiştim.

Günler günleri kovalamıyordu ben sadece kurdeşen döküyordum. Hem de öyle böyle değil. Sonunda iki üç doktora gittim ve aldım boyumun ölçüsünü.

“Stres yok, hanımefendi. Bol bol su için ve temiz havaya çıkın. Bakın önümüz ilkbahar. Güneş yüzünü ne zaman gösterirse atın kendinizi dışarı ve temiz havadan faydalanın efendim ve iki ay sonra kontrole gelin.”

Güldüm.

“Elbette.”

Tabii ki beni bulursanız.

İyi kötü uyuyordum. İyi kötü besleniyordum. Bol bol dua ediyordum hem de peşinen ne de olsa iki ay sonra fırsat bulamayabilirdim.

Hale son zamanlarda fazla gelmiyordu ve gerçek manada peynir ekmek dışında bir şey yemez oldum. Apartman görevlisi arada uğrayıp çöplerimi alıyordu. Neyse ki fazla gelenim gidenim yoktu ne de olsa herkes beni çalışıyor biliyordu.

Kısa sürede roman üç yüz sayfayı aşmıştı. Ben bile şaşırıyordum hızıma yoksa çok acele etmemin altında bir kavuşma isteği mi vardı? Öyle ya, kavuşmayı dilediğim ne çok insan ve ne çok hayal... Yayınevi benden öylesine emindi ki; romanın çıkış tarihinde canlı bir programa konuk olacaktım ve eminim ki; kanal ilk kez böylesine bir izlenme oranına ulaşacaktı. Nereden mi biliyordum?

Sözleşmeye göre son beş güne girmiştim ve roman bitti sayılırdı sadece gözden geçirecektim ve elimle teslim edecektim romanı. Allah vere de çabucak baskıya versinler diye dua etmenin dışında da hiçbir şey yapamıyordum.

Ev çok dağınıktı ve oldukça da pis.

Derhal evi temizletmeli ve kendime güzel kıyafetler almalıydım. Neyse ki param hala suyunu çekmemişti zaten çeki annemin adına kesmelerini rica etmiştim. Kadın çok mutlu olacaktı eminim ya öğrendiğinde? Sonunda noktayı koydum ve kocaman bir iç geçirdim. Nasıl da rahatlamıştım üstüne üstük kaşınıtlarım da geçmişti. Artık güzel bir yemeği hak etmiştim.

İş yerinden arayan bir arkadaşım beni hayli merak etmişti.

“Bekle” dedim. “Ocağın birini bekle.”

Gevrek gevrek güldü.

“Akıllım” dedi. Herkes zaten ocağın birini bekliyor. Üstelik o gün tatil. Demek oluyor ki; seni bir gün sonra göreceğim.”

Bu sefer ben güldüm kıs kıs.

“Sen öyle san.”

“Duymadım.”

“Görüşürüz.” Deyip kapadım telefonu.

İçim bir rahatlamıştı ki. Ve kocaman bir pizza sipariş verdim. Altı üstü kilo alırdım zaten gideceğim yerde kilonun ne önemi olacaktı ki?

Ertesi gün, güzel bir uyku çekip açtım gözlerimi. Saat henüz çok erkendi.

Koşmak iyi fikir, demenin ötesinde temiz havanın özlemini çekiyordum.

Akşamı zor ettim velhasıl romanı teslim etme saatim gelmişti.

Her şey yolunda gidiyordu. Editörler en kısa sürede okuyup baskıya vereceklerdi büyük ihtimalle: ötesinde çekteki meblağ konusunda çekinceleri vardı lakin garanti vermiştim onlara daha doğrusu yayınevi sahibine zaten konu sadece ikimizin arasındaydı.

Şaşkın şaşkın baksalar da nasıl oluyor da bu kadar kendimden eminim, diye ben hiç bozuntuya vermedim.

Canlı yayın için kıyafet seçme zamanı gelmişti işte.

Bu arada evi bayağı toparlamış ve gündelikçi kadına teslim etmiştim. Bol bol avans da verdim. Kadının gözleri parladı ne de olsa normalin beş katı bir ücretti vereceğim belki daha fazlası.

Yılbaşı için özel bir hazırlık yapmam gerekmiyordu yeter ki yılın ilk günü dinç ve güzel gözükeyim ne de olsa canlı yayında tüm ülke beni seyredecekti ve romanımın inanılmaz reklamını yapacaktım üstelik bir numara olacağının da garantisi vermiştim Yılmaz Beye.

Yılmaz Bey kim mi?

Geçen sene hastanede tanıştığım bir hasta tanıdığı. Ben hasta değildim lakin Yılmaz Beyin küçük oğlu çok hastaydı ve kalp nakline ihtiyaç duyuyordu bu da yetmezmiş gibi böbreklerinde sorun vardı ve ne yazık ki organ naklinde bekleyecek zamanları yoktu. Ben ise rutin kontrol için gitmiştim ama içine düştüğüm darboğazdan kimsenin haberi yoktu. Oldukça borçlandığımı kimseye söyleyemiyordum ve aldığım borcu bana sağlayan bir arkadaşımın tanıdığı idi ve ne yazık ki; onu tanıdığımda tefeci olduğundan haberim yoktu. Olaylar bu şekilde gelişirken Yılmaz Beyle iyi bir dostluk kurduk. Eşini geçen sene kaybetmişti ama oğlunun hastalığı tuz biber ekmişti her şeye. Çocuk bir anda sağlığını kaybetmiş ve günden güne eriyordu.

Tanışıklığımız vesilesi ile onun bir yayınevi olduğunu da öğrendim. Benim azimli bir roman yazarı olduğum izlenimi ile memnuniyetini dile getirmişti lakin bir roman yazarına ne kazandırabilirdi ki?

Olması gereken.

Ve bana gereken.

Oturduk pazarlığa.

Bana altı ay süre verdi ve ben de ona söz verdim. Bu esnada benim oğlu için uygun taşıyıcı olduğum da ispatlandı hastane heyeti tarafından. İyi de aynı anda kalbimi ve böbreğimin birini nasıl çocuğa verecektim?

Sorunun cevabı bende saklıydı. Aslında Yılmaz Bey bunu duyunca gözleri parladı. Hele ki; memlekette benden para bekleyen bir annem olduğunu öğrendiğince bu da yetmezmiş gibi içine saplandığım borç batağı...

Yılbaşı gecesini hayatımın tümü şerit gibi geçti gözümün önünden bir yandan da veryansın ediyordum kendime aslında girdiğim günahı da biliyordum ama... bu bir ilk olacaktı edebiyatta ve insanlık tarihinde. Roman yazarı genç kadın romandaki sona uygun bir mizansende canlı yayında hayatına son verdi. Sürmanşet.

İnanılmaz.

Allah vere de annemin ve dostlarımın yüreğine inmesin hele ki iş arkadaşlarımı düşündüğümde ve beni başarısızlık ile damgalayan sülalemi ve okul arkadaşlarımı...

Yeni bir başlangıç yapma istiyor muydum?

Hem evet, hem hayır ama yeni bir hayata adım atacaktım belki de sonsuza kadar çıkmayacaktım cehennemden lakin ben zaten cennetimi yaratmıştım roman kahramanına hayat verirken.

Zaman inanılmaz ivme kazanmıştı ve yeni yıl tebriki için arayanlar hepsine aynı şeyi söyledim:

“Yarını bekleyin.”

Anlamsız gelme de çoğuna şaşkınlığa uğrayanlar da oldu aralarında ne de olsa hep akli evvel bir insan olmuştum üstelik kurallara sadık kalmayan ve hayallerine sahip çıkan hatta ölümüne ve o gün geldi çattı. Yayına çıkmama az süre kalmıştı ve stüdyoda gerekli hazırlıklar neredeyse bitmişti ve ansızın gelen telefonla irkildim bu da yetmezmiş gibi kuliste inanılmaz bir hareketlilik vardı.

Yılmaz Bey her şeyden haberdardı ve az sonra şakağıma dayayacağım tabancaya kadar her şeyi de tedarik etmişti.

Yayın esnasında romanımı tanıtacaktım ve roman kahramanının akıbetine uğrayacaktım. Şakağıma girecek tek kurşunla ölecektim ve o ufak çocuğa da can verecektim. Cenneti mi cehennemi mi hak ediyordum peki?

Bunu düşünmek için çok geçti yoksa hala vakit var mıydı?

Bana gelen uyarı ile stüdyoya yöneldim ve gelen çağırışı da cevaplamamıştım ne de olsa her şey önceden konuşulmuştu ve planladığımız üzere az sonra hayatıma kendi ellerimle son verecektim. Silah ceketimin astarında saklıydı ve güvenliği Yılmaz Bey sayesinde atlatmıştım ne de olsa nüfuslu bir adamdı ve her yere uzanıyordu kolları.

Canlı yayın başlamıştı.

Her şey normal gidiyordu ve ben romanımı tanıtıyordum ta ki...

Sunucu kadın konuşmayı kesmek durumunda kaldı ama sebebini kimse bilmiyordu ve birden bire konfetiler yağmaya başladı. İyi de neyin nesiydi bu olanlar? Yılbaşı geçmişti üstelik canlı yayında bunun ne anlamı vardı ve ben yine de üstüme alınmadan rolümü oynamaya devam ettim. Astarıma doğru uzattım elimi ve tam silahı ateşleyecekken...

“Dur. Sakın deneme sakın...”

Diyen kim olabilirdi ki ne de olsa bu konunun ikimiz dışında bileni yoktu ve karşımda Yılmaz Beyi gördüm.

Adam iki gözü iki çeşme ağlıyordu.

"Nihal. Sakın sakın deneme. Her şey bitti aslında her şey yeni başlıyor senin ve benim için."
İyi de bu adam ne saçmalıyordu? Anlaşmamıza göre ben ölecek ve çocuğuna nakil olacaktı organlarım...
Deli gibi bağırıyordu ve bir hamlede elimdeki silahı kapdı.
"Çok geç. Aslında her şey için erken de diyebiliriz."
Belli ki kafayı yemişti ve cebinden çıkardığı kutuyu bana verdi.
"Aç içini, deli kadın."
Hem bu kadar emek ver hem bu kadar riske gir bir de deli damgası ye.
"Neler oluyor?"
"Oğlumu iki gün evvel kaybettim ve sana da haber vermedim zira sürprizi bozmak istemedim."
"Sürpriz mi? Çocuğunuz ölüyor ve buna sürpriz mi diyorsunuz?"
"Yeni bir başlangıç yapalım seninle. Ben sana âşık oldum. Evet, bu delice gelebilir sana ama... sen çok çok cesur bir kadınsın ve küçük bir çocuk için hayatından vazgeçmeyi göze alacak kadar üstelik geride kalan anneni bile düşünmüşken ölüme giderayak..."
Sunucu kadın delirmiş gözlerle bize bakıyordu hele ki elimdeki silahı görünce nasıl da çığlık atmıştı insanlar ve görünen o ki inanılmaz bir seyirci kitlesine ulaşmıştı kanal..
"Evet, yavrum öldü zaten bekliyordu bunu doktorlar ama sen ölmemelisin. Yeni bir hayata var mısın benimle?"
Sunucu kadın şaşkın olduğu kadar da mutlu gözüküyordu ve bana göz kırptı. Ben de kameraya göz kırptım.
"Kestik. Yayın bitti."
Romanın ismini mi merak ettiniz? Sizce?